

Eksik Cümlelerin Baharı

– Toprak · 26 Mayıs 2026

Esasında hiç tereddüt etmedim. Dizlerimden bir ağrı çözüldü sanki. Dilim ise yeni cümleler kurmaya yüksünür halde... Ne yapacağımı, ne konuşacağımı bile hazırlamamıştım. En muazzam tanışma hikâyem de değildi bu. Evet, daha iyileri olmuştu. Sonunda “bu bir tesadüf değil” diyebileceğim anlar da geçmişti aklımdan birer birer. Ama bazı karşılaşmalar, kusursuzluğuyla değil; insanda bıraktığı o tarifsiz sızıyla yer ediyor galiba. İnsan bazen en çok, hazırlıksız yakalandığı hisleri unutmuyor.

Düşlerim erozyona uğruyor; galiba senden umutsuz ama dimdik kalabilen şiirler üretebileceğim. Seninle, teşhir ürünü bir koltuğa karşılıklı oturup birbirimize şiir okumayacağımızdan eminim. Belki tarçın kokulu akşamlarına, önünden kemiği alınmış bir it gibi öfke kusacaktım. İçimde büyüyen eksikliği, sesimin yetişebildiği her yere bırakacaktım belki. Ama yine de yüreğimizdeki bahar kokusu, tenimizde yankılanan hayatın gerçeklerine teslim olacaktı; buna eminim. Çünkü bazı hisler ne kadar dirense de gerçeğin sert yüzüne çarpınca susmayı öğreniyor. Yine de nereye döküldüğü belli olmayan bir nehrin üstüne kurulmuş asma köprüde, sicim sicim yağın yağmurun altında bağrıma sokulup kalsaydı bedenim... Belki o zaman, bütün eksik cümleler ilk kez tamamlanmış gibi hissederdim.

Göğsümün kafesinde kurumuş yaralarım sana tanıdık! Tıpkı senin alaz kokan cümlelerine benziyor. Sütten kesilmiş sabi bebeklerin ahını aldın sevgilim... Son tütünü en derinden çektim ciğerlerim yırtılsın istedim işte o an! Ama olmadı... Olmamalıydı. Bu hikaye serin bir Güney Marmara akşamında hangi şartlarda başladı ise; korku kayalıklarına sığmayan bir Güney Ege rüzgarıyla sonlandı. Farklı tiratlarda pencereme düştü gölgen... İkimize biçtiğin manzaraya karşı oturdum; sen bilmedin. Çünkü bunu

hakettiğini düşünmedim! Bir gün sesini duyma ümidiyle çiçek açan bahçelerimi, güneşinle soldurdun sen... Şimdi istediğin yağmurda sıırıslık olabilirsiniz. Eylülle kırılıp dökülen her kuru yaprağın feryadı sana beni anımsatacak...

Onca şehir değiştirdim, binlerce insan hikâyesi biriktirdim. Yüzüne bakınca hayat kokan, sarıldığımda tütün kokan adamı kendi ellerimle yıkadım; tabutunu omuzlayıp toprağın altına bıraktım. Bu yüzden hiçbir insan, sınanmadığı bir imtihan hakkında konuşacak kadar küstah olmamalı. Çünkü bazı acılar insanın içine gömülür, sesi yıllarca çıkmaz. Ve hiçbir hikâye yarım bırakılmamalı sevgilim... Ne bir yaz akşamında, ne herhangi bir şarkının içinde, ne de dağ başına çöken bir yalnızlıkta. Çünkü yarım kalan her şey, insanın içinde bir ömür tamamlanacağı günü bekleyen sessiz yara gibi yaşar.

Mayıs 2026 Eylül'e